

UDØDELIGHED

MARTINUS

UDØDELIGHED

FORLAGET KOSMOS

KØBENHAVN 1965

Copyright
by
Martinus 1957

IBMK-TRYK

1. KAPITEL

Tilbedelse af døden i stedet for af livet

Det almene jordiske menneske lever i en større eller mindre uvidenhed om den proces, som alle fysiske væsener må gennemgå, og som vi kalder „døden”. Da døden således mere eller mindre er en ukendt proces, er de allerfleste mennesker i virkeligheden bange for den. De tror, den er en total ud-slettelse af oplevelse af liv. Og denne døds-frygt er derfor desto større, jo mere gud-løst eller materialistisk det pågældende menneske er. Et materialistisk menneske er som bekendt et menneske, der absolut ikke kan tro på noget som helst religiøst. Det accepterer som regel kun, hvad der kan stadfæstes som kendsgerninger. Det kan i stor udstrækning udmærket være troende

over for det, det læser om materielle foreteelser, når blot det har præget af at være videnskab. Det materialistiske menneske kan altså ikke tro på sådanne evige fakta som de levende væseners udødelighed, at universet eller verdensaltet er et levende væsen. Skønt mange materialistiske mennesker netop har en fremragende intelligens, kan de udmærket være urokkeligt troende på, at bevægelse kan opstå af sig selv. De forstår ikke, at enhver bevægelse, ganske ligegyldigt af hvilken art den så end måtte være, absolut ville være en umulighed uden noget som helst levende ophav. De forstår ikke, at bevægelse således er livets fornemste kendetegn. De arbejder med bølgelængder, de ser, at bevægelserne i universet fører til logiske skabelser, ja, endog mere sikkert end de bevægelser, mennesket udløser, og dog kan de alligevel tro, at naturens, universets, stjernernes, solsystemernes og mælkevejenes bevægelser i deres umådelige baner, repræsenterende milliarder og atter milliarder af hestekræfter, sejler livløse igennem evigheden, markerende tid og rum. At menneskene opfatter disse umådelige, makrokosmiske foreteel-

ser, deres gigantiske bevægelser, deres lys og varme, deres koncentration af alle de stoffer, kemikalier, energier og kræfter, der er absolut livsbetingende for levende væseners fysiske tilværelse eller animalske livsoplevelsesform, som sejlene livløse og til ingen verdens nytte i deres gigantbaner igennem rum og tid, er ikke blot en overtro, det er en afsporing af livsopfattelse. Det er en tilbedelse af døden i stedet for af livet.

2. KAPITEL

Ufødte sjæle i visdommens eller
virkelighedens domæne

At de jordiske mennesker skulle udgøre den allerhøjeste livsform og mentale autoritet i denne evige og umådelige stofmasse, kraftudfoldelse og skabelsesproces, er en livsopfattelse, der ikke er egnet til at skabe tryghed ved at være til. Det er den samme vildfarelse, som hvis vi opfattede cellerne som den højeste form for liv i et menneskes

eller et andet mellemkosmisk væsens organisme og frakende denne organisme den individualitet, hvis jeg, bevidsthed og væremåde åbenbarede sig igennem den, og hvis livsredskab den altså er. Således frakender de jordiske mennesker mere eller mindre det altomfattende stof-ocean, den altoverstrålende logiske skabelsesproces, intellektualitet, visdom og kærlighed, der åbenbarer sig som den evige realitet, vi udtrykker som „universet” eller „verdensaltet”. I sandhed, sådanne væsener er endnu ufødte sjæle i visdommens eller virkelighedens domæne. Det er ikke så mærkeligt, at man her er bange for døden, når den således i opfattelse er det altoverskyggende, medens selve livet eller det levende i forhold hertil kun er noget ganske mikroskopisk og dermed må være hjælpeløst over for dette makrokosmiske gigantdomæne af „livløse” og dermed „tilfældige” kræfter.

3. KAPITEL

Dødsfrygten i den jordmenneskelige livsopfattelse og væremåde

Så længe menneskehedens opfattelse af universet og dermed af Guddommen til en vis grad således i virkeligheden kun udgør opfattelsen af et fantom, en sjælløs robot i form af naturens eller universets kræfter, vil juleevangeliets fred på jorden og det heraf følgende store velbehag for menneskene være en umulighed. Frygt og fred er lige så uforenelige som vand og olie. Årsagen til denne frygt, som behersker menneskene mere end nogen sinde, er altså i virkeligheden bevidst eller ubevidst frygten for døden. Det er denne deres opfattelse af, at de i deres liv og tilværelse er stedet over for et gudløst univers, en livløs almagt, i hvilket alle kræfter, der ligger over menneskenes magtdomæne, befordres af tilfældighed, der både direkte og indirekte skaber dødsfrygt i den jordmenneskelige livsopfattelse og bliver en altbeherskende faktor i den jordmenneskelige væremåde. Det er

denne dødsfrygt, der er kendetegnet på, at menneskene lever på en afsporet livsopfattelse. Hvis menneskene vidste, at døden er en ganske naturligproces akkurat som dette at fødes, spise og drikke, sove og være vågen og er lige så livsbetingende for en evig livsoplevelse, som disse nævnte foreteelser er livsbetingende for den fysiske tilværelse, ville dødsfrygten være så afkræftet, at den umuligt kunne eksistere med den sygdomsbefordrende og krigsskabende kapacitet, hvormed den i dag behersker både nationerne og det enkelte menneske.

4. KAPITEL

Når dødsfrygten ligger til grund for myrderi

Den overtro, at de levende væsener er dødelige og den heraf følgende dødsfrygt, ligger i overordentlig stor udstrækning til grund for myrderi. Næsten alle mord bliver så at sige begået i den tro, at man ved at myrde et væsen udsletter dets eksistens og

livsoplevelse. Adskillige diktatorer troede, at de ved at myrde eller dræbe alle de mennesker, der havde en anden religiøs eller politisk livsopfattelse end den, de selv havde, kunne skabe det helt fuldkomne liv for menneskene. De forstod ikke, at alle de mennesker, de dræbte, meget snart ville fødes igen og således atter kunne komme til at gøre sig gældende med den livsopfattelse eller mentale indstilling, på grund af hvilken de før var blevet dræbte. Menneskene kan ikke flyttes fra et udviklingstrin til et andet ved diktatur, vold og magt. Med vold og magt kan menneskene ligesom dyrene kun dresseres. Derfor vil enhver diktator eller hersker, der kun kan regere i kraft af vold og magt, i virkeligheden ikke kunne opnå andet end at blive en slags domptør over et folk af dresserede individer, der ligesom dyrene i et menageri er under en mere eller mindre unaturlig tvang og væremåde. Da menneskene lige så lidt som dyrene er skabt til at skulle være dresserede væsener under unaturlig tvang og væremåde, vil alle voldsregenter løbe sig til døde i denne deres udøvelse af dressur eller afsporing af menneskenes normale, friheds-

mæssige udvikling. Med vold og magt at ville ændre menneskehedens normale skæbneudvikling er det samme som at gå i rette med sol og måne. Det er det samme som at trodse almagten. Det er det samme som at tro, at man kan tage skabelsen af menneskehedens skæbne bort fra Gud og lægge den ind under sit eget lille støvfnug af liv og viden. I sandhed, her kommer hovmod til at stå for fald. Hvo, som ophøjer sig selv, skal fornedres. Det man gør imod sin næste, gør man imod Gud. De liv, man har taget fra sine medvæsener, må man erstatte med sine egne liv. Ophavene til vold, mord og drab og deres ofre vil atter fødes og blive stedet ansigt til ansigt på det fysiske plan. Og her vil retfærdigheden komme til at ske fyldest, og lyset komme til at sejre over mørket. Og der, hvor der før var mordlyst, drab og dødsskrig, vil freden stille funkle og kærtegne i farver og skønhed som en sommerdags blomsterenge i solskin. Og dødsfrygtens mørke skyer er fjernet fra menneskenes mentale solskin, thi man har her oplevet, at ingen kan dræbe, og ingen kan dræbes, og at mord og drab som beskyttelsesmiddel derfor er en total

illusion. Den eneste vej til beskyttelse imod en ulykkelig skæbne kan udelukkende kun skabes i kraft af den beskyttelse og lykke, man selv skaber for andre levende væsener.

5. KAPITEL

„Den hellige ånd” eller kundskaben om livsmysteriets løsning

Vi er i det foranstående kommet i berøring med den kærlighedens væremåde, som menneskene allerede igennem deres største vise har fået forkyndt. Men denne forkyndelse har kun værdi i form af dogmer eller formaninger uden nogen særlig for intelligensen skabt begrundelse. Det er denne begrundelse for fuldkomment liv og væremåde, menneskene er blevet bebudet i form af „Talsmanden den hellige Ånd”, som igen er det samme som åndsvidenskab eller kundskaben om livsmysteriets løsning. Og vi skal nu ud fra denne videnskab fremføre en lille kortfattet skitse over nogle af de for

forstanden tilgængelige foreteelser, igennem hvilke udødeligheden indirekte kan opleves teoretisk og verdensaltet ligeledes ses som en levende, arbejdende organisme for et levende væsen, i hvilket vi alle leve, røres og ere.

6. KAPITEL

Det fysiske plan udgør ikke noget som helst virkeligt levende

Hvis væsenerne er udødelige, må det forudsætte, at der eksisterer en åndelig verden, i hvilken væsenerne kan eksistere og leve, når de har mistet den fysiske organisme. Kan det da dokumenteres, at der findes en sådan verden? Ja, livet viser på mange måder, at der eksisterer en sådan verden. Og vi vil her gennem livets egen tale beskæftige os med livets egen åbenbaring af udødelighed. Da menneskene ser og sanser fysisk, må vi først se, hvad det fysiske plan kan fortælle os. Og her bliver vi vidne til, at alt uden undtagelse i virkeligheden er bevægelse

og atter bevægelse. Det er rigtigt, at menneskene opfatter kun en meget, meget lille del af dette vældige bevægelsesocéan som „bevægelse”. Derimod opfatter de alt det, de ikke ser som bevægelse, som „materie”, som „stof”, som „skabte ting”. Her under hører også de levende væseners fysiske organismer, som også kun udgør „skabte ting”. Ligeledes vil alt, hvad vi kender under begrebet „naturen”, såsom kontinenter og have, kloder, sol- og mælkevejssystemer i sig selv også kun udgøre kombinationer af bevægelsesarter. Det er således ikke blot de bevægelser, vi kan iagttage, de nævnte foreteelser foretager i rummet, der udgør bevægelse, men det er også deres fremtræden som fysisk stof eller materie. At de forskellige materier eller stoffer i deres inderste fysiske analyse er kombinationer af forskelligartede bevægelser, er kun, hvad den materialistiske videnskab for længst har konstateret. Hvis materien eller stoffet ikke var identisk med bevægelse eller vibration, ville al sansning og dermed oplevelse af livet være en umulighed. Sansningen består netop i, at sanseorganernes stof, der også er bevægelse, kommer i

berøring med andre stoffer. I kraft af, at disse andre stoffer også udgør bevægelse, og at denne bevægelse er forskellig fra den, sansernes stof udgør, opstår der her en reaktion. Og dermed er bevægelsen overgået til en anden dimension. Den er nu ikke mere fysisk. Igennem sanserne er den blevet til en impuls eller impulser, vi kender som syn, hørelse, lugt, smag og fornemmelser alt efter de ydre bevægelsesarter eller materier, sanserne har været i berøring med. Alle sanseoplevelser af den slags kan altså som nævnt kun finde sted i kraft af, at de fysiske materier eller stoffer netop er bevægelse, selv om de igennem sanserne ikke opfattes således. Når vi siger, at noget er surt eller sødt, bittert eller uden særlig smag, så er disse oplevelser i virkeligheden kun oplevelser af reaktioner, som er opstået ved, at vor tunge har berørt de pågældende stoffer. Da vor tunge vibrerer på en særlig mikrokosmisk bølgelængde, og saltet, sukkeret vibrerer på bølgelængder, der afviger herfra, opstår der her en reaktion imellem disse stoffers bølgelængde og tungens bølgelængde. Denne reaktion kalder vi „smagen”. På samme måde

er de øvrige sanseindtryk: syn, hørelse, lugt og fornemmelse ligeledes reaktioner, affødte af de pågældende sansers bølgelængders afvigelse fra de ydre stoffers bølgelængder. Alt er således bevægelse. Det, vi kalder „det fysiske plan”, er altså i virkeligheden kun forskellige bevægelsesarters reaktioner over for hverandre, som igen for vore fysiske sanser fremtræder som materie, stof eller skabte ting. Men når alt, hvad der eksisterer som „fysisk materie”, hvad enten det er fast, flydende eller luftformigt, hvad enten det er de levende væseners organismer, eller det er alle de øvrige former for de levende væseners eller naturens skabte ting, udelukkende er bevægelse, bliver det her synligt, at det fysiske plan i virkeligheden i sig selv ikke udgør noget som helst levende. En bevægelse kan umuligt være levende. Den kan ikke opleve hverken sig selv eller noget som helst andet.

7. KAPITEL

Hvorfor der ikke kan eksistere
nogen som helst død
eller dødsproces

Igennem det forannævnte bliver det således til kendsgerning for den udviklede forsker, at det fysiske plan umuligt kan udgøre alt, hvad der er til. Det er dog en kendsgerning, at der eksisterer noget andet og mere end netop bevægelse. Dette andet kan således ikke være noget fysisk. Livsmysteriets løsning findes derfor absolut ikke på det fysiske plan. Og det er en vildfarelse at tro, at nævnte løsning er af fysisk natur. Når alle de levende væseners fysiske organismer ligeledes i deres inderste analyse kun er kombinationer af bevægelsesarter, kan det umuligt betyde, at den proces, vi kalder „døden”, kan udgøre den død eller det ophør af tilværelse, som den i almindelighed bliver opfattet som. Da organismerne, som nævnt, kun er fysisk stof, og dette igen er bevægelse eller vibration, og således i sig selv absolut ikke er levende, ser vi her, at nævnte organismer aldrig nogen sinde har

været levende. Men når de ikke har været levende, kan de jo ikke dø. Det vi kalder døden, er således kun en opløsning af de forskellige bevægelses- eller stofkombinationer, som organismerne udgjorde. Denne opløsning bliver derfor en proces, der er analog med alle de andre af naturens processer, som er indordnet et princip, vi kender som „kredsløbsprincippet“. Vi ser løvet falde af træerne om efteråret og visne, gå over i nye stoffer, men livet i træerne dør ikke. Det gør sig igen gældende i det følgende forår. Men selv om træer eller planter visner eller „dør“, eller dyr og mennesker „dør“, så udgør denne proces kun en opløsning af de pågældende væseners fysiske organismer. Men da disse organismer i sig selv kun er bevægelseskombinationer, bliver døden således kun en opløsning af disse bevægelseskombinationer. Men da bevægelseskombinationer, hvad enten de fremtræder som materie, stof eller skabte ting, ikke udgør noget levende, kan deres opløsning absolut ikke udgøre nogen som helst form for død eller dødsproces.

8. KAPITEL

Det evige Jeg bag det levende væsens fysiske organisme

Når det fysiske plan, således som vi har set, ikke udgør noget som helst levende, kommer vi her uundgåeligt til erkendelse af, at der eksisterer et andet plan eller en anden verden, eftersom vi i det daglige liv møder „noget levende” overalt, rent bortset fra, at vi også selv er levende. Hvad vil det sige, at noget er levende? Det vil sige, at det fremtræder som første årsag og ophav til bevægelse, hvilket ikke noget som helst andet er i stand til. Derfor eksisterer „dette levende” bag alle eksisterende bevægelsesarter og dermed bag alle skabte foreteelser. Der eksisterer således ikke én eneste bevægelse, som ikke er virkningen af „noget levende”. Men da det fysiske plan kun er bevægelsesarter, eksisterer dette ophav altså ikke på dette plan. Og da det i sig selv ikke er bevægelse, kan det ikke indvirke på sanserne. Det må derfor evigt være utilgængeligt for sansning. Det har i sig selv ingen form eller skikkelse. Men i

kraft af dets tilknytning til bevægelse og dets evne til at skabe og dirigere bevægelse kan det igennem denne evne skabe tilkendegivelse af sin egen eksistens og opleve andre væseners eksistens. Det er dette „levende noget”, der indirekte afslører sig i ethvert levende væsen som dets „Jeg”. At et sådant Jeg eksisterer bag ethvert levende væsens organisme, er en kendsgerning, vi oplever dagligt i kraft af vor egen fremtræden som levende væsen. Hvis nævnte Jeg ikke eksisterede, hvad eller hvem er det da, der dirigerer vor organisme? Hvad er det da i os, der oplever livet? Hvad er det, der hører igennem vor hørelse og ser i kraft af vore øjne eller oplever igennem vore øvrige sanser? Da organismen kun udgør en kombination af bevægelser, kan denne ikke udgøre det, der oplever livet. Og da det er en kendsgerning, at der er „noget”, der oplever og tilkendegiver sig igennem organismen, må dette „noget” eller Jeg'et således eksistere som dens usynlige ophav. Menneskene udtrykker da også dette Jeg som ophav til al deres manifestation, liv og tilværelse. De siger f. eks. : jeg så, jeg var syg, jeg var rask, jeg var rig, jeg var fattig,

og lignende. Hvis Jeg'et ikke eksisterede, hvad var det da, der så, der var syg, der var rask o.s.v.? Ja, så måtte det være organismen. Menda organismen udelukkende udgør bevægelsesarter og deres kombinationer, udgør den i sig selv således ikke noget levende. Og noget, der ikke er levende, kan umuligt opleve og udtale sig om sin eksistens og tilstand. Det bliver derved en kendsgerning for den udviklede forsker, at ingen organisme kan eksistere som levende uden et Jeg. Desuden viser organismen sig også på alle felter at være bygget op som et redskab for „noget levende” i organismen, hvilket altså er det samme som Jeg'et. Da Jeg'et således er det levende og dermed udgør det, der skaber og dirigerer bevægelsen og derfor i sig selv ikke kan være bevægelse, er det uforanderligt. Det kan altså aldrig have begyndt og vil aldrig kunne ophøre. Det udgør en evig realitet. Og da det er denne realitet, der udgør „det levende” i det levende væsens organisme, bliver det således her synligt, at livet i samme organisme er evigt, medens det kun er organismen, der er tids- og rumdimensionel eller forgængelig.

9. KAPITEL

Jeg'et og dets tids- og rum-
dimensionelle modsætning:
bevægelse, materie eller stoffet

Vi er i det foranstående nået frem til at få stadfæstet, at det fysiske plan kun er bevægelse under mange forskellige former, og at det levende væsens organisme i sig selv ligeledes kun er bevægelseskombinationer og slet ikke udgør „noget levende”. Men vi fandt derimod „et levende noget” i form af vort Jeg og fik således stadfæstet, at dette Jeger en evigrealitet. Men dermed er livsmysteriet ikke løst. Der er mere til end Jeg og bevægelse. Vi har således tilbage at vise, hvordan det går til, at de fysiske bevægelsesarter kan blive til tanke, til erfaringer og viden og dermed til oplevelse af livet. For at et „evigt noget” eller Jeg kan opleve livet, må der eksistere et andet „noget”, der er lige akkurat en modsætning til Jeg'et. Medens Jeg'et er noget evigt uforanderligt, men kan skabe foranderlighed, er det andet „noget” derimod noget, i hvilket der netop kan skabes forandringer, kan

skabes bevægelse, hvorved Jeg'et kan manifestere variationer af modsætninger til sin egen evige uforanderlighed. Da disse variationer af modsætninger til evigheden er skabte foreteelser, er de begyndelse og afslutning underkastet og bliver derved i modsætning til Jeg'et tids- og rumdimensionelle. Dette andet noget er, som vi allerede ved, bevægelse og bevægelseskombinationer, der for sanserne fremtræder som stof eller materie og skabte ting. Ethvert stof eller enhver materie eksisterer altså som en særlig bevægelseskombination. I dette stof eller i disse kombinationer kan Jeg'et eller det levende noget gribe ind og skabe nye bevægelseskombinationer, hvilket ikke noget som helst andet kan gøre. Det er denne Jeg'ets indgriben og forandring af bevægelseskombinationer, der udgør dets skabelse og oplevelse af livet. Hvis det ikke netop var således, ville der hverken eksistere liv eller skabelse. Det levende noget ville eksistere, men uden nogen som helst bevidsthed, organisme eller oplevelse af liv. En evig død ville ruge der, hvor verdensaltet i dag som Guds strålevæld i form af livets fylde åbenbarer sig.

10. KAPITEL

Verdensaltets og dermed de levende væseners livskraft er ånd, der igen er det samme som „elektricitet”

Den fysiske verden er, som før nævnt, kun et ocean af kombinerede bevægelsesarter i en mangfoldighed af variationer og fremtræder for de fysiske sanser som en tilsvarende mangfoldighed af, dels forskellige former for stof eller materie, og dels som skabte ting. Men hinsides dette store bevægelsesocean eksisterer der altså „noget”, der i form af de levende væseners Jeg'er, såvel i mikrokosmiske og i makrokosmiske som i mellemkosmiske organismer, afstedkommer og behersker bevægelserne i dette stofocens variationer i form af skabte ting og dermed den tids- og rumdimensionelle verden. Vi har set, at Jeg'erne og bevægelsesocenet eksisterer. Da ingen som helst form for bevægelse kan udløses uden kraft, kommer vi her til en ny realitet i livsmysteriets løsning. Og vi er dermed i berøring med noget, der absolut ikke er fysisk.

Kraft kan kun iagttages på de reaktioner, den kan påføre de fysiske materier eller stoffer. Den bliver derved synlig som en materie af en anden dimension end den fysiske. Da den som nævnt kun kan iagttages og erkendes ved hjælp af de reaktioner, dens indvirkning på fysiske materier skaber, udgør den en „åndelig” materie. Denne materie udgør altså den kraft, ved hvilken det levende væsens Jeg kan indvirke på de fysiske materier. Da denne indvirkning betyder livsoplevelse for dens ophav, Jeg'et, og ved hvilken det bliver fremtrædende som et „levende væsen”, er vi her kommet til den kraft, der ligger bag ved al skabelse, al fremtræden af levende væsener. Denne kraft er altså de levende væseners „livskraft”. Da de levende væsener forekommer under tre dimensioner, nemlig som mellemkosmos, hvortil planter, dyr og mennesker hører, og mikrokosmos, hvorunder alle celler, molekyler, atomer og elektroner o. s. v. henhører, og dernæst makrokosmos, hvortil de store organismer som kloder, sole og mælkeveje henhører, bliver livskraften i disse tre dimensioner henholdsvis fremtrædende som mellemkosmisk, mikro-

kosmisk og makrokosmisk. Den makrokosmiske livskraft har den materielle videnskab arbejdet med i mange år uden at vide, at den er makrokosmisk livskraft. Nævnte videnskab har opfattet den som en materiel eller fysisk kraft og udtrykt den under begrebet „elektricitet”. Elektricitet er således ikke en fysisk, men en åndelig kraft. Det er ikke så mærkeligt, at menneskeheds store vise tidligere har udtrykt denne kraft som „Guds ånd”, hvilket er den absolut hundrede procent rigtige opfattelse. Men denne betegnelse kan materialistiske eller gudløse mennesker naturligvis kun acceptere som overtro. Den kraft, som planter, dyr og mennesker har til rådighed, og ved hvilken de kan beherske og styre deres fysiske organisme, væremåde og livsfunktioner er altså mellemkosmisk elektricitet eller livskraft. Den er således absolut ikke fysisk, idet den netop kan gennemstrømme hjernen og de fysiske nerver og derved normalt komme til udløsning i de felter, hvor organismens ophav ønsker det. Enhver kraft, der kan gennemstrømme fysiske materier, er netop ånd og kan være nærværende overalt.

11. KAPITEL

Det levende væsens primære og evige organisme, til hvilken dets fysiske og sekundære organisme er knyttet

Hvordan opstår den forannævnte kraft? Den opstår i sin første begyndelse som et levende væsens vilje, der igen er et resultat af ønske eller begær. Ønsket eller begæret er igen et resultat af forudgående særlige erfaringsoplevelser og viden. Erfaringsoplevelser og viden kan igen kun eksistere som tanker og tankekombinationer eller tankebilleder. Disse bygges igen op af oplevelsesbillederne igennem de fysiske sanser og ligeledes af tidligere oplevelsesbilleder, der igen er det samme som erindringsbilleder. Alle disse tankebilleder befordres og opbevares af dertil egnede organer i væsensnets åndelige organisme eller struktur. Denne organisme eller struktur kan ikke iagttages med fysiske sanser, men udgør ikke desto mindre ved sin uadskillelige tilknytning til Jeg'et den absolut primære og evige del af det levende væsen. Den udgør

dets overbevidsthed, til hvilken væsenets underbevidsthed er knyttet. Underbevidstheden består igen af dagsbevidsthed og natbevidsthed. Uden denne åndelige struktur eller organisme ville det levende væsens fremtræden være entotal umulighed. Nævnte væsen har altså ikke blot en fysisk organisme, men det har også en åndelig organisme. At det levende væsen har en sådan åndelig organisme bliver til kendsgerning i kraft af, at dets tankefunktion, forestillings- og vidensoplevelse eller den samlede livsoplevelse i sin egen natur ikke er fysisk, men totalt åndelig. Men når disse foreteelser er åndelige, må væsenet have åndelige organer og sanser, igennem hvilke oplevelserne kan finde sted. Selv om denne åndelige organisme samt dens funktioner og den materie, der er materiale for den, udgør et for de fysiske sanser utilgængeligt felt og således i sig selv er usynlig for væsener, hvis primære sansning endnu kun er fysisk, udgør den dog et felt, der er direkte almen kendt som væsenets „bevidsthed“.

12. KAPITEL

Sanseoplevelse finder ikke sted i den fysiske, men i den åndelige organisme

Som vi har begyndt at se, er bevidstheden ikke identisk med den fysiske organisme. Den fysiske organisme udgør kun et midlertidigt fysisk redskab, udstyret med et elektrisk organsæt i form af hjerne og nervesystem, igennem hvilke forbindelsen med væsenets åndelige organisme, altså sædet for bevidstheden, opretholdes, og herfra styres og dirigeres organismen ved hjælp af mellemkosmiske elektriske impulser, skabt i den mellemkosmiske elektriske materie eller kraft, der udgør væsenets livskraft. En del af disse impulser passerer væsenets dagsbevidsthed som tanker, der altså bliver sanset og oplevet ved hjælp af væsenets åndelige organisme og her bliver til videns- og erfaringsbilleder. Disse tankebilleders natur er bestemt af de sanser, igennem hvilke de er oplevet. De udgør således synsbilleder, hørebilleder, smagsbilleder, lugtbilleder og fornemmelsesbilleder. Disse

billeder udgør som nævnt elektriske impulser, som væsenet kan opbevare i et særligt batteriorgan i overbevidstheden, vi har udtrykt som „skæbneelementet”. Herfra kan væsenet atter føre disse impulser tilbage til dagsbevidstheden i form af erindringsbilleder. Erindringsbilleder er ikke fysiske og kan derfor heller ikke ses med de fysiske øjne. De kan derimod opleves ved hjælp af åndelige sanser såsom: intelligensen og intuitionen og de sympatiske anlæg, og med disse kan ny tankebilleder i form af vidensbilleder opleves. Vidensbilleder kan igen afføde ønske- og begærbilleder i dagsbevidstheden. Og her afføder de igen viljesbilleder, der igen bliver til kraftbilleder. Igennem hjerne og nervesystem føres disse af ønske- og begærbillederne ind i den fysiske organisme og i kraft af den genskabt i den fysiske materie. De på det fysiske plan fremtrædende „skabte ting” er således kopier i fysisk materie af tankebilleder, der udtrykker væsenets ønsker eller begær. Alt hvad vi ser eller oplever af skabte ting, udgør alt sammen noget, som først er blevet til som tankebilleder i den åndelige organisme, det være sig: alle kendte brugsgenstande,

huse, biler, klæder, sko, legetøj eller kort sagt alle frembragte ting uden undtagelse. Vi har aldrig set noget på det fysiske plan af menneskelige skabelser, der ikke har sit udspring eller tilblivelse i kraft af de pågældende væseners åndelige organisme. Den fysiske organisme kan kun registrere sansobjektets fysiske bevægelsesarter, men ikke erkendelsen eller oplevelsen af, hvad sansobjektet er. Denne erkendelse kan kun opleves i kraft af den åndelige organisme, i hvilken den forudgående oplevede viden eller erfaringstilstand er opbevaret, som skal til for at erkende sansobjektets identitet. De fysiske sanser kan kun omdanne sansbilledet til elektriske impulser, der gennem hjernen kan indgå i væsenets overbevidsthed eller åndelige organisme og her igennem særlige organer blive konfronteret med væsenets højeste viden i det pågældende sansfelt. Hele denne åndelige funktion foregår i stor udstrækning automatisk og er så hverdagsagtig, at de pågældende væsener slet ikke aner, hvilket umådeligt kompliceret organisk, elektrisk apparat, der her fungerer, for at de pågældende væseners sansning kan blive til oplevelse af livet. Det-

te apparatur er alt for omfattende til, at vi kan gå i nærmere detaljer med det her. Vi skal blot lige nævne, at den åndelige organisme er den fundamentale. Den gennemtrænger den fysiske organisme og bevirker, at den holdes i funktion. Idet denne åndelige eller stråleformige organisme således er ét med den fysiske uden at være synlig for de fysiske væsener selv, er den overtro eller vildfarelse opstået, at der kun eksisterer den fysiske organisme. Ligeledes har man gang på gang set, hvorledes den fysiske organisme bliver til et „lig“, uden at man dog har forstået, at denne forvandling af den fysiske organisme netop skyldes et brud på det fysiske legemes kontakt med det åndelige legeme, som altså forsyndede det fysiske legeme med livskraft. Men når livskraftstrømmen til det fysiske legeme således er brudt, må samme legeme naturligvis blive til et lig eller til noget, der må gå sin opløsning i møde for som materie at overgå i et nyt kredsløb. Men væsenet har stadig sin evige åndelige organisme, der jo er sædet for al oplevelse. Og selv om det midlertidigt nu ikke kan opleve fysisk, idet det har mistet den fysiske organisme, så kan

det i fuldt mål opleve alt, hvad der kommer ind under begrebet åndelige detaljer og de heraf skabte åndelige sfærer og zoner.

13. KAPITEL

Den evige Guds ånd over vandene

Som vi her har set, er væsenernes livsoplevelse og manifestation udelukkende en elektrisk funktion. Alt hvad der kommer ind under begrebet bevidsthedsfunktioner, befordres af en permanent elektrisk kraft, der altså for mellemkosmiske væsener er mellemkosmisk tilpasset. Den ligger således til grund for alle mellemkosmiske væseners livsfunktioner, både i deres fysiske og åndelige organismer. Det er den, der befordrer hjertets pulsslag, lige så vel som den er drivkraften i al tænkning, viljeføring og væremåde. Det er ligeledes den samme kraft, der i mikrokosmisk og makrokosmisk format udgør drivkraften bag alle mikrokosmiske og makrokosmiske bevægelser og skabelser. Da denne elektriske kraft, som

vi før har nævnt, er det samme som livskraft eller ånd, ser vi således her universets livskraft åbenbaret. Uden denne kraft ville ingen sol lyse og varme på nogen som helst klode, og intet som helst stjernebillede eller sølverne måneskin skabe stemningstrykkeri i nattens mørke. Ingen tale, ingen lyd, intet lys, ingen farve, ingen skabelse, ingen oplevelse, ville oplyse og funkke livets glæde ind i nogen som helst bevidsthed, ja, intet som helst levende væsen ville være at finde noget sted. Et evigt intets domæne ville eksistere der, hvor verdensaltet som en urokkelig, evigkendsgerningudgør et ocean af skabelser, der for den udviklede eller modne forsker i deres slutfacitter alle uden undtagelse er til glæde og velsignelse for levende væsener og således åbenbarende, at Guds evige og lysende ånd stadigt svæver over vandene.

14. KAPITEL

Udødelighedens velsignelse

Selv om vi har måttet lave vor skildring af

udødeligheden meget kortfattet, har vi dog fået et lille begyndende indblik i udødelighedens mest afgørende felter. Og vi har i alle disse felter mødt udødeligheden som en altovervindende faktor og set, at ingen som helst form for liv kan eksistere uden i form af udødelighed. Vi har således midt i alt det, menneskene kalder død og undergang, her mødt den guddommelige almagt, alviddom og alkærlighed som et samarbejdende strålende solskin, i hvis lys vi har set det levende væsens suverænitæt og ophøjethed over al timelighed, over al forgængelighed, over al dødelighed. Ja, vi har ligefrem set den fysiske organismes dødelighed som en betingelse for væsenets udødelighed. Vi har set, at døden kun er en erfaringsoplevelse, der igen er det samme som en visdomsforøgelse og ikke en udslettelse af hverken liv eller bevidsthed. Vi forstår her sandheden i kristi ord: „Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør”.

INDHOLD

UDØDELIGHED

1. kap.	Tilbedelse af døden i stedet for af livet	5
2. "	Ufødte sjæle i visdommens eller virkelighedens domæne ..	7
3. "	Dødsfrygten i den jordmenneskelige livsopfattelse eller væremåde	9
4. "	Når dødsfrygten ligger til grund for myrderi	10
5. "	„Den hellige ånd“ eller kundskaben om livsmysteriets løsning	13
6. "	Det fysiske plan udgør ikke noget som helst virkeligt levende	14
7. "	Hvorfor der ikke kan eksistere nogen som helst død eller dødsproces	18

8. "	Det evige Jeg bag det levende væsens fysiske organisme ...	20
9. "	Jeg'et og dets tids- og rumdimensionelle modsætning: bevægelse, materie eller stoffet ..	23
10. "	Verdensaltets og dermed de levende væseners livskraft er ånd, der igen er det samme som „elektricitet”	25
11. "	Det levende væsens primære og evige organisme, til hvilken dets fysiske og sekundære organisme er knyttet	28
12. "	Sanseoplevelse finder ikke sted i den fysiske, men i den åndelige organisme	30
13. "	Den evige Guds ånd over vandene	34
14. "	Udødelighedens velsignelse ..	35